

Nr 951

Av herr **Jönsson** i Ingemarsgården m. fl., i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 136, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.*

(Lika lydande med motion nr 788 i Första kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 136 år 1963 till riksdagen med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt berörs bl.a. frågor rörande ansvarighetsförsäkring för jägare eller annat jaktskadeskydd. I dessa frågor har 1949 års jaktvårdsutredning med skrivelse den 10 juli 1962 överlämnat promemoria med förslag om jaktskadeskydd. Departementschefen anför: "De nu ur promemorian och vissa remissyttranden återgivna synpunkterna har kommit det övervägande antalet remissorgan att ställa sig mer eller mindre avvisande till obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare. Även jag finner att tanken på att i en eller annan form åstadkomma ett speciellt jaktskadeskydd nu kan avföras från dagordningen."

Med anledning härav är det av intresse att närmare studera handlingarna i ärendet. Det visar sig då att två av de till 1949 års jaktutredning genom nådigt förordnande knutna sakkunniga — herrar Sköldin och Wennmark — i särskilt vid promemorian fogat yttrande anmält avvikande mening och ansett att utredningen bort föreslå obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare i stället för ett slags allmänt skadeskydd vid jakt. Denna skillnad i uppfattning inom jaktutredningen redovisas ej i propositionen.

Enligt de nio remissyttrandena ställa sig statskontoret, riksförsäkringsverket, Svenska försäkringsbolags riksförbund och Folksam avvisande till tanken på obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare, vilket gäller även Jägarnas riksförbund. Endast statskontoret avböjer varje form av obligatorium. Jägarnas riksförbund anser, att därest utredning rörande jaktskadefrekvens och omfattningen av frivilligt tecknade ansvarighetsförsäkringar styrker behovet av ett obligatorium, så bör detta utformas huvudsakligen i enlighet med förslaget om jaktskadeskydd i 1949 års jaktutrednings promemoria. Övriga nu nämnda remissorgan vill inte motsätta sig ett obligatorium av sistnämnda slag, ehuru behovet därav ifrågasättes.

Återstående fyra remissyttranden förordar obligatorisk ansvarighetsförsäkring. Yttrandena har avgivits av försäkringsinspektionen, domänstyrelsen, Riksförbundet landsbygdens folk (RLF) och Svenska jägareförbundet. Av särskilt intresse är försäkringsinspektionens yttrande, ur vilket följande må citeras.

Såvitt framgår av föreliggande uppgifter uppkommer skador i samband med jakt i ganska ringa utsträckning. Med hänsyn härtill är det icke något tungt vägande samhällsintresse att en obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare införes. Det bör emellertid observeras att krav på en obligatorisk dylik försäkring — som medför en mycket obetydlig ekonomisk belastning för den enskilde jägaren — sedan många år tillbaka framförts av representanter för en övervägande majoritet bland landets jägare och att det icke från något håll ifrågasatts, att utgifterna för försäkringen skall bestridas med andra medel än dem, vilka jägarna själva sammanbringat genom att erlagga jaktvårdsavgift. På grund av dessa speciella förhållanden synes det försäkringsinspektionen icke föreligga anledning för statsmakterna att undandraga sig den lagändring och de administrativa beslut, som kräves för genomförande av en ansvarighetsförsäkring för alla jägare, finansierad av medel från jaktvårdsfonden. Försäkringsinspektionen tillstyrker därför, att en ansvarighetsförsäkring, omfattande alla jägare och helt finansierad på nyssnämnda sätt, med det snaraste kommer till stånd.

Enligt försäkringsinspektionens uppfattning är den ändamålsenligaste lösningen att jaktskadeskyddet gives formen av en kollektiv ansvarighetsförsäkring för alla jägare, vilken tecknas hos något av de i Sverige koncessionerade försäkringsbolagen och för vilken — efter lagändring — premien bestrides av medel från jaktvårdsfonden. Anbud synes böra inhämtas från ett antal försäkringsbolag, som har grundlig erfarenhet av ansvarighetsförsäkring, varefter avtal kan slutas med det bolag, som avgivit det anbud som finnes vara det fördelaktigaste. Inspektionen vill framhålla, att med hänsyn till affärens begränsade ekonomiska räckvidd anledning icke finnes att för ändamålet inrätta en pool, till vilken samtliga försäkringsbolag med koncession för ansvarighetsförsäkring eller ett större antal dylika bolag ansluter sig.

Att bl. a. lantbruksförsäkringarnas snabba utveckling tagits till intäkt för att avföra frågan om obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare från dagordningen synes ägnat att förvåna mot bakgrund av RLF:s yttrande.

Svenska jägareförbundet anför bl. a. följande.

Jägareförbundet medger att det inte är något förstahandsintresse för staten att skydda jägarens — eller bilägarens — ekonomi. Med tanke på tredje man har emellertid trafikansvarighetsförsäkringen gjorts obligatorisk. En bidragande orsak till detta obligatorium har sannolikt varit de stora skaderiskerna. Att skadefrekvensen även relativt sett är betydligt mindre i samband med jaktutövning än vid framförande av motorfordon är ostridigt. Det finnes dock skäl antaga att antalet skadefall — dödsskjutningarna undantagna — är större än tillgänglig statistik visar. Det är vidare ostridigt att skottlossning ute i terrängen är en farlig hantering. Ju mera fritiden och friluftsintrasset ökar, desto flera människor, såväl jägare som andra, vistas i skog och mark. Att antalet jägare ökar successivt får anses ostridigt. Ju mera bosättningen koncentreras till tätorterna, desto flera bli de jägare, som saknar jägarens bland landsbygdsbefolkningen förtrogenhet med sina jaktmarker. Mot denna bakgrund — betydligt flera friluftsmänniskor i skogarna, betydligt färre jägare, bosatta inom eller i närhe-

ten av sina jaktmarker — lära riskerna för vådaskjutning under jaktsäsongen i varje fall inte minska. Enligt jägareförbundets mening måste följaktligen en jägare vara ansvarighetsförsäkrad vid jakt för att få jaga. Jägaren skall själv bestrida kostnaderna för denna försäkring och skall inte — om han underlåter att på sätt utredningen tänker sig, sluta frivilligt försäkringsavtal — kunna övervältra ansvaret på det allmänna, d.v.s. på jaktvårdsfonden. Det ekonomiska värdet av den regressrätt, utredningen förutsätter, torde bli skäligen ringa. Är skadevållaren frivilligt försäkrad, torde skadeståndsanspråken nästan undantagslöst riktas mot försäkringsgivaren. Om skadevållaren däremot är oförsäkrad, torde det vanligen visa sig utsiktslöst att söka återvinna något till jaktvårdsfonden från skadevållaren.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i samband med behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 136 måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla att förslag om en obligatorisk ansvarighetsförsäkring för jägare, i huvudsak utformad på sätt försäkringsinspektionen föreslagit, förelägges nästa års riksdag.

Stockholm den 6 oktober 1963

Elias Jönsson
i Ingemarsgården

P. A. Sköldin

Birger Nilsson

Hans Wachtmeister

F.-A. Hamilton

Emil Elmwall

Folke Trana

Lennart Stiernstedt

Harald Larsson
i Hedenäset

Mac P. Hamrin
i Kalmar

Fritz Börjesson

Sigvard Larsson

Carl Eric Hedin